

ΤΟ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟ ΚΟΡΙΤΣΙ

ΣΥΓΧΡΟΝΗ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΕΖΟΓΡΑΦΙΑ

Ιδρυτής σειράς
Άρης Μαραγκόπουλος

Επιμέλεια σειράς: Άρτεμις Λόη
Επιμέλεια - Διόρθωση: Φώτης Πέτρου
Σελιδοποίηση: Μαρίνα Μπίτσικα
Σχεδιασμός εξωφύλλου: Κώστας Χουκουλής

© Copyright 2022 εκδόσεις Τόπος & Γιάννης Ξανθόπουλος
για την ελληνική γλώσσα σε όλο τον κόσμο

ISBN 978-960-499-430-4

Η πνευματική ιδιοκτησία αποκτάται χωρίς καμία διατύπωση και χωρίς την ανάγκη ρήτρας απαγορευτικής των προσβολών της. Κατά τον Ν. 2387/20 (όπως έχει τροποποιηθεί με τον Ν. 2121/93 και ισχύει σήμερα) και κατά τη Διεθνή Σύμβαση της Βέρνης (που έχει κυρωθεί με τον Ν. 100/1975), απαγορεύονται η αναδημοσίευση, η αποθήκευση σε κάποιο σύστημα διάσωσης και γενικά η αναπαραγωγή του παρόντος έργου με οποιονδήποτε τρόπο ή μορφή, τμηματικά ή περιληπτικά, στο πρωτότυπο ή σε μετάφραση ή άλλη διασκευή, χωρίς τη γραπτή άδεια του εκδότη.

Εκδόσεις Τόπος
Πλαπούτα 2 και Καλλιδρομίου
11473, Αθήνα
Τηλ.: 210 8222835-856
Fax: 210 8222684

www.toposbooks.gr

ΓΙΑΝΝΗΣ ΞΑΝΘΟΠΟΥΛΟΣ

Το τελευταίο κορίτσι

✂

Μυθιστόρημα

Στην Άρτεμη και στην κόρη μας Χριστίνα

ΠΕΡΠΑΤΟΥΣΕ ΓΡΗΓΟΡΑ, όχι όμως νευρικά, και καθόλου αμφίβολα· ναι, σίγουρα, καθόλου αμφίβολα. Το καταλάβαινες από τον βηματισμό ότι ήξερε πού πήγαινε. Είχε τα χέρια της μπλεγμένα δεξιά κι αριστερά σαν να αγκάλιαζε τον εαυτό της και κοιτούσε χαμηλά στον δρόμο, ένα μέτρο μπροστά από το βήμα της. Είχε αυτή την απροσδιόριστη ηλικία της απόλυτης νιότης, όταν όλες οι μηχανές του σώματος δουλεύουν στο φουλ. Φορούσε μαύρο μακρύ φόρεμα και ήταν τυλιγμένη με ένα μαύρο πλεκτό σάλι. Διέσχιζε τον άδειο κεντρικό δρόμο του χωριού προσέχοντας μη στραβοπατήσει, καθώς η κακή ασφαλτός, στρωμένη πριν από κάμποσα χρόνια, ήταν γεμάτη μπαλώματα και ρηχές τρύπες με το χώμα να χάσκει από κάτω. Τα σπίτια κι από τις δυο μεριές του δρόμου ήταν αραιά χτισμένα, μερικά με μια μικρή αυλή γεμάτη αγριόχορτα και καμιά ξεχασμένη λεμονιά. Στις περισσότερες αυλές υπήρχε μια σιδερένια αυτοσχέδια πέργκολα με παράλληλα σύρματα, απ' όπου κρεμούσαν οι νοικοκυρές τα ρούχα. Περπατώντας βιαστικά, εστιασμένη στον σκοπό που είχε στο μυαλό της, έφτασε στη νότια άκρη του χωριού.

Σταμάτησε και κοίταξε πρώτη φορά ίσια μπροστά της. Χοτέλ Αυγή –έτσι ακριβώς– έγραφε η πινακίδα δεξιά της εισόδου. Μια μικρή πανσιόν ήταν, ένα διώροφο κτίσμα με τέσσερις αλουμινένιες μπαλκονόπορτες κάτω κι άλλες τόσες πάνω. Δύο μόνο είχαν ανοιχτά συρταρωτά στόρια. Έσπρωξε τη μισάνοιχτη πόρτα και μπήκε μέσα. Γύρισε και την έκλεισε. Δεν έβλεπες άλλον άνθρωπο ένα γύρο. Ήταν πια τέλος Οκτωβρίου και οι τελευταίοι τουρίστες είχαν προ πολλού επιστρέψει στις χώρες τους.

Πέρασαν λίγα λεπτά, όταν την απόλυτη ησυχία της στιγμής έσπασε ξαφνικά ένας κρότος, ένας οξύς κρότος, που ήρθε από το εσωτερικό της πανσιόν. Κάτι σαν πιστολιά.

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟ

ΠΟΙΟΣ

ΣΤΟ ΟΛΟΚΑΙΝΟΥΡΓΙΟ ΚΤΙΡΙΟ της Γενικής Αστυνομικής Διεύθυνσης Αττικής ένα από τα τέσσερα ασανσέρ ανέβαινε με μεγάλη ταχύτητα λες και ήταν πυραυλοκίνητο. Λίγα μόνο δευτερόλεπτα χρειάζονταν για να σε εκτοξεύσουν μέχρι τον εντέκατο όροφο. Η υπηρεσία είχε ειδικά ζητήσει από το οικονομικό τμήμα του υπουργείου Δημόσιας Τάξης ένα πολύ γρήγορο μοτέρ ανέλκυσης, καθώς ήταν απαραίτητο να φτάνει κανείς όσο πιο γρήγορα γινόταν στα δωμάτια της ανάκρισης. Εκείνη την εποχή, που δεν είχαν εξελιχθεί οι βιντεοκάμερες ασφαλείας, ο ελάχιστος δυνατός χρόνος ανάβασης στον κλειστό και απομονωμένο χώρο ενός ασανσέρ ήταν απαραίτητος. Αν σκεφτεί κανείς ότι συνήθως οι προς ανάκριση «πελάτες» φορούσαν χειροπέδες, όσο λιγότερο εκτεθειμένοι βρίσκονταν οι αστυνομικοί στον κίνδυνο μιας απρόβλεπτης ενέργειας, τόσο το καλύτερο.

Ο Διονύσης, μόνος στο κουβούκλιο, έβλεπε αφηρημένος τις κλειστές σιδερένιες πόρτες των ορόφων να ταξιδεύουν με ταχύτητα προς τα κάτω. Μπροστά σε αυτό το ανούσιο θέαμα ονειρευόταν τα στροφιλίκια των επαρχιακών δρόμων. Είχε να πάρει άδεια γύρω στους δέκα μήνες και ήταν καιρός να λασκάρει λίγο από το στρες της υπηρεσίας.

Βγήκε δεξιά στον διάδρομο και άνοιξε την τζαμόπορτα που έγραφε Τμήμα Διώξεως Αποπειρών και Εγκλημάτων κατά Ζωής. Προχώρησε προς την ανοιχτή πόρτα με την ένδειξη «τμηματάρχης». Ο Βασίλειος Αδάμ, στα σαράντα εφτά του, αστυνομικός υποδιευθυντής –όπως πληροφορούσε το μεταλλικό ταμπελάκι με τους δύο χρυσούς ρόμβους στην μπροστινή άκρη του γραφείου του–, μιλούσε στο τηλέφωνο. Ο Διονύσης τον χαιρέτησε με ένα νεύμα από το άνοιγμα της πόρτας και ο Αδάμ με νόημα τον έστειλε να καθίσει στον καναπέ απέναντί του.

«Εγώ ένα έχω να πω. Δεν προσέχατε, τα υπόλοιπα τ' ακούω βερεσέ. Όχι, δεν θέλω, φτάνει. Φτάνει, είπα! Δεν θα γίνω εγώ ρεντίκολο στον υπαρχηγό, θα του πω ότι τον παίζατε όλοι μαζί παρέα και γι' αυτό σας έφυγε ο κρατούμενος».

Έκλεισε το τηλέφωνο συγχυσμένος, κοιτώντας τις δαχτυλιές πάνω στη γυάλινη επιφάνεια του γραφείου. Έπιασε την άκρη από το μανίκι του πουκαμίσου του και άρχισε να τις τρίβει νευρικά.

«Λέγε».

«Ηρθα να τσεκάρω ότι είμαστε εντάξει για την άδεια. Τι έγινε, τι πατάτα κάναμε πάλι;» ρώτησε ο Διονύσης με την άνεση που του έδινε η παλιά φιλία του πατέρα του με τον Αδάμ.

«Άσε με να χαρείς, είμαι μέχρι εδώ. Ποια άδεια εσύ; Α, την άδεια, ναι, το ξέχασα. Ναι, εντάξει είσαι, φύγε και άσε με ήσυχο».

Ο Διονύσης κατάλαβε ότι δεν τον έπαιρνε για παραπάνω κουβέντα. Σπκώθηκε.

«Μπορώ να κάνω κάτι;»

«Φύγε, είπα. Μια βδομάδα, έτσι; Ούτε μέρα παραπάνω».

«Μια χαρά είναι η βδομάδα, κύριε προϊστάμενε. Πελοπόννησο με τη μηχανή πάω».

«Ακόμα εδώ είσαι;»

Ο Διονύσης βγήκε από την πόρτα χαρούμενος που είχε ξεμπλέξει τόσο γρήγορα. Την τελευταία χρονιά δύο φορές η άδεια δεν ευδοκίμησε, όλο κάτι γινόταν και κρινόταν ως απαραίτητος. Το τμήμα είχε λειψό προσωπικό γιατί είχαν βαλθεί να ανανεώσουν την υπηρεσία με φρέσκο αίμα, αξιωματικούς με παιδεία. Τέτοιος ήταν και ο Διονύσης, κάποια εποχή φοιτητής του Μετσόβιου στους μηχανολόγους που τα παράτησε στο πρώτο έτος προτιμώντας να μπει στο Σώμα. Είχε και ένα καλό αυτή η περιέργη για πολλούς επιλογή του. Ταυτόχρονα με τα τρία χρόνια στη Σχολή Αξιωματικών υπηρέτησε και τη στρατιωτική θητεία του. Τι συνέβη και η ζωή του πήρε αυτή την παράδοξη τροχιά; Με το που γράφηκε στο Πολυτεχνείο, ένα ηλίθια τυχαίο και άδικο περιστατικό στοίχισε τη ζωή του πατέρα του, αστυνομικού Α στο Τμήμα Διώξεως Ληστειών και Εγκλημάτων κατά Ζωής. Σκοτώθηκε σε ανταλλαγή πυροβολισμών μεταξύ αστυνομίας και σπείρας διαρρηκτών. Η σφαίρα που τον σκότωσε ήταν αδέσποτη, τον βρήκε στο στήθος καθώς ένας διαρρηκτής πυροβόλησε στα τυφλά ενώ τρεπόταν σε φυγή. Το γεγονός τάραξε συθέμελα την επιλογή του Διονύση για το Πολυτεχνείο και το ερχόμενο καλοκαίρι έδωσε εξετάσεις στην εξάμηνης φοίτησης Σχολή Αστυφυλάκων, με σκοπό να συνεχίσει αμέσως μετά στη Σχολή Αξιωματικών. Αποφάσισε να πάρει τη θέση του πατέρα του στοχεύοντας να υπηρετήσει στο Ανθρωποκτονιών, συνδυάζοντας έτσι το υπόβαθρο του θετικού προσανατολισμού του με μια εσωτερική ανάγκη για απόδοση δικαιοσύνης.

Στο διαμέρισμά του, μια γκαρσονιέρα ρετιρέ στην Κυ-

ψέλη, πολύτιμο απομεινάρι της πατρικής κληρονομιάς, ο Διονύσης άρχισε να μαζεύει τα πράγματά του, φτιάχνοντας έναν ταξιδιωτικό σακο με όλα τα απαραίτητα που πολύ μεθοδικά συγκέντρωσε με γυναικεία, θα έλεγε κανείς, υπομονή. Σκόπευε να περιηγηθεί τη νότια Πελοπόννησο, κάνοντας ελεύθερο κάμπινγκ εδώ κι εκεί κατά μήκος της χερσονήσου της Μάνης. Κόντευε τέλος Οκτωβρίου και πήρε κάποια ρούχα που θα τον κάλυπταν για δύο τουλάχιστον διαφορετικούς καιρούς που πιθανόν θα αντιμετώπιζε τέτοια εποχή.

Ήταν φθινόπωρο του 1986 και ο ήλιος του ΠΑΣΟΚ φώτιζε άπλετα την επικράτεια, επικρατώντας εκ νέου με 45% και κατατροπώνοντας τον δεξιό αντίπαλο ένα χρόνο νωρίτερα. Ο κόσμος φαινόταν να πηγαίνει ολοταχώς προς το καλύτερο. Ο σοσιαλισμός, βέβαια, μακράν απείχε ακόμη από τη «θεμελίωσή του», όπως παραδέχονταν και οι πλέον αισιόδοξοι, όμως ένας ολόκληρος καταπιεσμένος λαός αριστερών φρονημάτων ένιωθε ότι επιτέλους η Δεξιά είχε κourνιαίσει στη γωνιά της, γεμάτη ενοχές και τύψεις για το φαύλο παρελθόν της. Ο Διονύσης, που δεν είχε ποτέ ανησυχίες πολιτικής φύσης, ήταν –αυτό που αποκάλεσαν χρόνια μετά– απολιτίκ.

Με πατέρα αστυνομικό, εκείνη την εποχή τοποθετούνταν αυτομάτως στα δεξιά του φάσματος, αν όχι στην άκρη άκρη, δίπλα στους φασίστες. Ο ίδιος έγραφε εκεί που ξέρουμε αυτές τις προκαταλήψεις και η αλήθεια είναι ότι μην έχοντας πολιτική τοποθέτηση, για τους αριστερούς δεν ήταν παρά ακριβώς αυτό που υποδείκνυε η προκατάληψη: ένας αντιδραστικός δεξιός. Η παρουσία ενός αστυνομικού στη Μάνη μόνο καλοδεχούμενα αισθήματα θα προκαλούσε, μιας και η περιοχή θεωρούνταν αναντάμ μπαμπαντάμ

κατεξοχίν δεξιός χώρος, αν όχι το λίκνο της δεξιάς παράταξης. Σε κάθε περίπτωση, ο Διονύσης, ξεκινώντας για τις διακοπές του, είχε αποφασίσει να μην αποκαλύψει σε κανέναν την επαγγελματική του ταυτότητα. Ήθελε την πουχία του σε όλα τα επίπεδα. Αν τον ρωτούσε κανείς, είχε έτοιμη την –ειλικρινή έτσι κι αλλιώς– απάντηση: δημόσιος υπάλληλος. Τελεία και παύλα.

Ναι, ήθελε την πουχία του. Τους τελευταίους μήνες η ζωή του είχε μια άνοστη γεύση κυρίως εξαιτίας του χωρισμού του ύστερα από τρία χρόνια σχέση με μια συνάδελφο από το Σώμα. Είχαν γνωριστεί στη σχολή και τα έφτιαξαν λίγο μετά την ορκωμοσία τους. Είχαν μετατεθεί και οι δύο στο Τμήμα Διώξεων Ληστειών, δούλευαν μαζί με άλλα λόγια. Εκείνη ήταν μία από τις πρώτες γυναίκες αξιωματικούς της Ελληνικής Αστυνομίας. Αυτό το ιδιαίτερο χαρακτηριστικό την έκανε να ξεχωρίζει, καθώς εμφανισιακά δεν θα την έλεγες εντυπωσιακή. Η κοινή τους ιδιότητα κάλυψε τη διαφορά χαρακτήρων τους και με τον καιρό φάνηκε ότι δεν ταίριαζαν. Το πράγμα δεν τραβούσε, εκείνος την κατηγορούσε για «χαοτισμό», μια έκφραση που είχε επινοήσει θέλοντας να υπογραμμίσει την τάση της για αταξία και παρορμητισμό. Εκείνη, αντίθετα, τον κατηγορούσε για μόνιμη έλλειψη συναισθηματικής έκφρασης. «Λυπάμαι, αλλά δεν μπορώ να συνεχίσω να ζω με μια έξυπνη, απαθή ρέπλικα» του είπε φεύγοντας. Είχαν δει μαζί στον κινηματογράφο το *Blade Runner*, την εμβληματική μελλοντολογική ταινία της δεκαετίας των είτις, και έτσι μπήκε στο λεξιλόγιό τους αυτή η περίεργη λέξη: ρέπλικα. Ήταν, όμως, πράγματι ο Διονύσης μια έξυπνη, απαθή ρέπλικα; Από τη σκοπιά μιας γυναίκας, η απάντηση σ' αυτό το ερώτημα θα ήταν καταφατική. Ο Διονύσης ήταν ένας άνθρωπος γεμάτος ανέκφραστα συναισθήματα, καταχωνιασμένα στο υπόγειο της

ψυχής του. Τι προκάλεσε αυτά τα μπλοκαρίσματα έκφρασης; Ένας ικανός ψυχαναλυτής θα έτριβε τα χέρια του με έναν πελάτη σαν κι αυτόν, αλλά ο Διονύσης δεν ήταν ο τύπος που θα διανοούνταν να προστρέξει σε τέτοιου είδους βοήθεια.

Το θέμα είναι ότι, μαζεύοντας τα ελάχιστα απαραίτητα για το ταξίδι στην Πελοπόννησο, ήθελε την ψυχία του και μόνο. Δεν έβλεπε την ώρα να στήσει τη σκηνή του μπήγοντας τα πασσαλάκια της στην άμμο μπροστά στη θάλασσα και να γλιστρήσει μέσα στο σλίπινγκ μπαγκ του ακούγοντας ολονυχτίς το νανουριστικό ήσυχο κύμα. Λίγες ώρες μετά την αναχώρησή του από την Αθήνα ο Διονύσης πάνω στην πεντακοσάρα Yamaha XT, στο πίσω μέρος της οποίας είχε φορτώσει το σακίδιό του, έπαιρνε εύκολα τις στροφές, πλαγιάζοντας ελαφρά στα «εσάκια» του επαρχιακού δρόμου. Το τοπίο της ανατολικής Μάνης, που ξεκινάει βορειοανατολικά από τη μικρή κωμόπολη του Γυθείου και καταλήγει τέρμα νότια στο ακρωτήριο Πόρτο Κάγιο, βρίσκεται στον αντίποδα της δυτικής, που είναι καταπράσινη και εύφορη. Ολόκληρος ο βραχίονας της χερσονήσου της ανατολικής πλευράς είναι κατάξερος, κυριαρχεί το χρώμα της ώχρας, ενώ απότομοι βράχοι καταλήγουν στη βαθιά θάλασσα και κάθε τόσο διάσπαρτοι πέτρινοι πύργοι, στημένοι πριν από τουλάχιστον τρεις εκατοντάδες χρόνια, στέκονται σαν φαντάσματα, φρουροί του ένδοξου παρελθόντος. Σ' αυτό το μεσογειακό Φαρ Ουέστ ταξίδευε ο Διονύσης με τη μηχανή του, που τώρα έκανε δεξιά στο βενζινάδικο της Shell, δύο χιλιόμετρα από το Συράγγελο, όπως ανάγγελλε η ταμπέλα του δρόμου – αν και διαβαζόταν με το ζόρι έτσι διάτρητη που ήταν από τα σκάγια και τα μονόβολα. Ξεπέζεψε, έβγαλε το κράνος του, το ακούμπησε στη σέλα και περπάτησε προς το γυάλινο κλουβί-γραφείο, τραβώντας προς τα πάνω το

μπλου τζιν του που είχε πέσει χαμηλά από την πολύωρη καβάλα στη μηχανή. Πίσω από το ταμείο μια σαραντάρα γυναίκα μετρούσε χαρτονομίσματα. Σήκωσε το κεφάλι της να δει ποιος είναι. Το θέαμα την έκανε να σταματήσει αμέσως το μέτρημα. Ο Διονύσης ήταν ένας αντικειμενικά όμορφος άντρας, ψηλός, αδύνατος, με πλούσια καστανά μαλλιά και γκριζα μάτια. Ήταν νεότερός της μια δεκαετία γεμάτη. Η εικόνα του ήταν ό,τι καλύτερο είχε δει σε αρσενικό η Αντωνία ολόκληρη τη σεζόν.

«Βενζίνη. Έρχομαι αμέσως» πέταξε πρόχειρα και έκλεισε τα κατοστάρικα στο συρτάρι του ταμείου.

Ο Διονύσης, περιμένοντας, έβγαλε από την μπανάνα που φορούσε στη μέση του ένα πακέτο φίλτρα. Η Αντωνία ξεκόλλησε τη μάνικα από την αντλία.

«Πόσο βάζω;»

«Γέμισέ το». Τώρα την πρόσεξε λίγο καλύτερα. Είχε κάποια ωραία χαρακτηριστικά, μεγάλα μάτια, σκούρο δέρμα, αλλά και υποκίτρινα ακροδάχτυλα νοτισμένα από τα πολλά τσιγάρα. Φορούσε την άχαρη φόρμα της εταιρείας πετρελαιοειδών, λερωμένη σχεδόν παντού με λάδια, και τα νύχια της ήταν βρόμικα και φαγωμένα σύριζα με τα δόντια. Ο Διονύσης πήγε να ανάψει τσιγάρο.

«Δεν υπάρχει περίπτωση...», τον πρόλαβε εκείνη, «μια ΒΡ στην Καρδαμύλη έγινε κάρβουνο από τσιγάρο πριν κάτι μήνες».

«Συγγνώμη, ξεχάστηκα. Καμιά παραλία για ελεύθερο κάμπινγκ εδώ στην περιοχή;»

«Ελεύθερο κάμπινγκ απαγορεύεται, ξέρεις».

«Το ξέρω, γι' αυτό ρωτάω. Κάπου να μην κυνηγάνε».

Ο Διονύσης, κοιτώντας με επιμέλεια το σβηστό του τσιγάρο, συμπλήρωσε.

«Έχω σκηνή και μου αρέσουν οι ήσυχες παραλίες».

Η Αντωνία τον κοίταξε σχεδόν ξεδιάντροπα, βάζοντας στο μυαλό της απαγορευμένα πράγματα.

«Δεν είναι θέμα χρημάτων. Μ' αρέσει το κάμπινγκ σε σκηνή» διευκρίνισε αμήχανα ο Διονύσης.

«Είσαι μαθημένος στα λίγα φαίνεται» είπε η Αντωνία κοιτώντας τα νούμερα της αντλίας, καθώς το ντεπόζιτο έφτανε στο φουλ του. «Μετά το χωριό στα δύο χιλιόμετρα είναι η παραλία του Σκάρου. Τη βλέπεις πάνω από τον δρόμο στ' αριστερά. Κόβεις μετά την παραλία σε κατηφορικό μονοπάτι, δεν ξέρω αν κατεβαίνεις με τη μηχανή».

Η αντλία έγραψε κοντά στα εννιά λίτρα. Η Αντωνία κρέμασε πίσω τη μάνικα και σκούπισε τα χέρια της στη φόρμα.

«Εδώ δεν φτάνει η χάρη του νόμου. Και τέτοια εποχή, με τίποτα. Σιγά μη βγει ο Στανίσης να ψάχνει στις παραλίες...»

«Στανίσης;» ρώτησε αυθόρμητα ο Διονύσης.

«Ο μπάτσος μας. Η ασφάλεια του χωριού» έκανε ειρωνικά η Αντωνία κρεμώντας την αντλία στη θέση της. «Την καλύτερη βενζίνη έχω, να την πεις στο ποτήρι. Θα βάλουν, λέει, και αμόλυβη. Έτσι τη λένε, δεν έχει, λέει, μολύβι και είναι πιο καθαρή. Να σου πάρω ένα τσιγάρο;»

Ο Διονύσης έβγαλε ξανά το πλακέ πακέτο, το άνοιξε και, απλώνοντάς το ερωτηματικά προς το μέρος της, εκείνη πήρε ένα εξηγώντας: «Θα το καπνίσω στο γραφείο».

Έχωσε το χέρι στη δεξιά του τσέπη, έβγαλε μερικά τσαλακωμένα χαρτονομίσματα. Διάλεξε κάποια ισιώνοντάς τα. «Τα ρέστα δικά σου για την εξυπηρέτηση... και τις πληροφορίες» είπε, αναλογιζόμενος κατόπιν ότι αυτή η τελευταία προσθήκη ήταν παρμένη από το λεξιλόγιο της δουλειάς. Πέρασε το κράνος στον αγκώνα του, πάτησε με δύναμη τη μανιβέλα και άφησε πίσω του το βενζινάδικο.